



ת"פ 40095/07/14 - מדינת ישראל נגד חנה ירון

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 40095-07-14 מדינת ישראל נ' ירון

בפני
בעניין: כב' השופטת רונית בש
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
חנה ירון

הנאשמת

גזר דין

א. מבוא

1. הנאשמת הודתה בתיק זה בעובדות כתב האישום שתוקן (במ/1), במסגרת הסדר טיעון בין הצדדים, אשר לא כלל הסדר לעניין העונש והורשעה בביצוע העבירה של התעללות בקטין, עבירה לפי סעיף 368 ג סיפא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. לאחר מתן הכרעת הדין ביום 4.2.15 נדחה המשך הדיון בפני לצורך הגשת תסקיר שירות המבחן בעניינה של הנאשמת ולטיעונים לעונש. כעת, לאחר שהוגש התסקיר הנ"ל וכן חוות דעת הממונה על עבודות השירות והצדדים העלו את טיעוניהם לעונש בפני, כל שנותר הוא לגזור את דינה של הנאשמת.

ב. כתב האישום המתוקן

3. בכתב האישום המתוקן נטען, כדלקמן:

בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום עבדה הנאשמת כסייעת בגן ניצנים בקרית אתא. בזמן הרלוונטי לכתב האישום היו בגן 32 ילדים בגילאי 3.5-4.5 שנים. כאשר מנהלת הגן לא נמצאת, עבדה הנאשמת כגננת במקומה וכך ארע ביום 27.1.14. במועד הנ"ל, בשעה 11:30 לערך, במהלך מפגש בו ישבו כל ילדי הגן בצורת "ח" ומולם הנאשמת, הושיבה הנאשמת את נ.ש. קטין, יליד 2010 (להלן: "הקטין"), על כיסא לצידה. במהלך המפגש, אמרה אחת הקטניות, כי הקטין הרביץ לה. הנאשמת הורתה לקטינה ש"תחזיר לו", שאז ניגשה הקטינה ובעקבותיה שני קטינים נוספים, אל הקטין, השלושה בעטו בו, כאשר הנאשמת צופה במעשיהם ואיננה עושה דבר ולאחר מכן השלושה שבו למקומם. בהמשך בעקבות דיווחים של קטינים נוספים, אשר טענו שהקטין הכה אותם, משכה הנאשמת את הקטין בכוח אל מרכז



המעגל, אמרה לכל ילדי הגן, כי מי שהקטין הרביץ לו, רשאי להחזיר לו ובהוראתה ניגשו כל ילדי הגן אל הקטין, הקיפו אותו, בעטו בו ושבו למקומם. לאחר האמור, שאלה הנאשמת את הקטין "אם זה נעים לו" ואמרה לו כי "כך הוא לומד". במעשים המתוארים לעיל, עשתה הנאשמת בקטין מעשה התעללות גופנית ונפשית וזאת בהיותה אחראית על הקטין.

ג. תסקיר שירות המבחן בעניינה של הנאשמת

4. מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשמת בת 59, נשואה ואם לשני ילדים בגילאים 33 ו-37. הנאשמת מתגוררת בקרית אתא יחד עם בעלה בן ה-66 אשר אינו עובד ומתקיים מקצבת נכות מהמל"ל, בשל סיבוך במצבו הבריאותי. מאז פוטרה מעבודתה בגן ניצנים, על רקע ביצוע העבירה הנדונה, הנאשמת לא עובדת. עוד עולה מהתסקיר הנ"ל כי, הנאשמת עבדה תחילה במשרה חלקית בגן כסייעת ובהמשך עברה לעבוד במשרה מלאה. הנאשמת תיארה בפני שירות המבחן בחום ובאהבה את תקופת עבודתה בגן, וכן את קשריה הקרובים לילדים עמם עבדה לאורך השנים, תוך שתיארה עצמה כמסורה לעבודתה. במכתב המלצה שהציגה לשירות המבחן, החתום על ידי מנהלת הגן, נכתב כי הנאשמת עבדה בגן "במשך תקופה של כ-20 שנה. בתקופה זו טיפלה במסירות בילדים ויחסה אליהם היה ללא דופי. הגב' ירון השקיעה בילדים, עזרה לי בהקניית לימוד וערכים, מוטוריקה ומושגים, כשהיא מגלה אכפתיות ויחס טוב".

5. שירות המבחן ציין בתסקיר, כי הנאשמת הציגה בפניו מכתבי המלצה רבים מהורים לילדים בהם טיפלה בגן, מכולם עולה תמונה של הנאשמת כדמות חיובית, אשר העניקה טיפול מסור, אוהב ומקצועי לילדים בגן במהלך שנות עבודתה.

6. ביחס לעבירה הנדונה, שיתפה הנאשמת את שירות המבחן, כי לא הייתה לה כוונה לגרום למתלונן פגיעה כלשהי. לדברי הנאשמת, דובר בילד, אשר נהג באלימות כלפי חבריו לגן, ובאותו יום מספר ילדים בזמנים שונים הגיעו וציינו בפני הנאשמת כי הקטין מרביץ להם. הנאשמת ציינה בפני שירות המבחן, ביחס לאמור בסעיף 4 לעובדות כתב האישום, כי זו הייתה צורת ההתנהלות בגן, כשאחד הילדים היכה את השני ניתן היה להגיד לו ש"יחזיר לו", זאת לצורך חינוכי של הילדים לבל יכול האחד את השני. הנאשמת הוסיפה וסיפרה, ביחס לאמור בסעיף 5 לכתב האישום, כי בשעה שכל הילדים היו ישובים במעגל, בהחלטה של רגע, אמרה לילדי הגן, כי כל מי שהוכה ע"י המתלונן, רשאי להחזיר לו. הנאשמת טענה בפני שירות המבחן, כי לא ציפתה שכל ילדי הגן יקומו להכות את הקטין, וכשראתה שכולם קמו והכו אותו נבהלה וביקשה מהם לחזור לשבת.

7. מנהלת הגן ציינה בשיחה עם שירות המבחן, כי הנאשמת עבדה בגן כעשרים שנה ועבודתה עם הילדים הייתה טובה. מנהלת הגן סיפרה, כי לא נכחה בגן בעת ביצוע עבירה אך הבינה שלנאשמת היה יום קשה בגן. המנהלת אף הוסיפה וציינה, כי הילד שנפגע הוא "שובב" וכי יתכן שהנאשמת נבהלה מכך שהוא זרק כיסא על ילד אחר ומכאן הגיבה. מנהלת הגן שללה כי זו ההתנהגות המקובלת בגן.



8. במסגרת הערכת הסיכון להישנות העבירות והסיכוי לשיקום, ציין שירות המבחן כי מדובר בנאשמת שזוהי הרשעתה הראשונה בפלילים, אשר מנהלת אורח חיים נורמטיבי בדרך כלל ותפקודה לאורך השנים בגן היה מסור וללא חריגות. עם זאת, משיחות שקיים שירות המבחן עם הנאשמת, התרשם כי התבטאויותיה מולו על דרך עבודתה בגן והטיפול בילדים מעידה על כך שהתנהלותה המצוינת בסעיף 4 לעובדות כתב האישום, איננה חריגה וכן כי הנאשמת נהגה להגיב כך לאורך שנות עבודתה בגן. עוד התרשם שירות המבחן מקיומם של עיוותי חשיבה ונטייה לשימוש במנגנוני הגנה של רציונליזציה והשלכת האחריות כלפי צוות הגן, הילד הנפגע והורי הילד. שירות המבחן התרשם, כי הנאשמת מתקשה להביע אמפתיה כלפי נפגע העבירה ומשפחתו וניכר כי היא ממוקדת בפגיעה שנגרמה לה. שירות המבחן העריך, כי יכול והקושי להביע אמפתיה נובע מהצורך שלה להרחיק עצמה ולא להיות מודעת להשלכות מעשיה ובכך להקל על מצפונה ולהגן על יכולת התמודדותה. לצד כל האמור, שירות המבחן התרשם כי הנאשמת אינה בעלת דפוסי מחשבה והתנהגות עבריינים או אנטי-סוציאליים וכי ניכר שההליכים המשפטיים שננקטו נגדה יצרו חותם הרתעתי, הציבו עבודה גבול ברור. לפיכך, העריך שירות המבחן כי קיים סיכון נמוך להישנות מעשים דומים בעתיד.

9. נוכח כל האמור לעיל, שירות המבחן התרשם כי הנאשמת מנהלת אורח חיים נורמטיבי בדרך כלל. לפיכך, לצד חומרת העבירה וקשיי הנאשמת לחוש אמפתיה כלפי הנפגע ונטייתה להתמקד במחירים שנגרמו לה, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשמת ענישה מוחשית של מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות. ענישה אשר לדעת שירות המבחן, יש בה כדי להבהיר לנאשמת את חומרת מעשיה.

ד. ראיות וטיעוני המאשימה לעונש

10. במסגרת הראיות לעונש הגישה ב"כ המאשימה הצהרת נפגע עבירה מטעם אמו של הקטין(תע/1).
11. בפתח טיעוניה לעונש ציינה ב"כ המאשימה, כי הנאשמת בת 60 ללא עבר פלילי, הורשעה לאחר הודאתה, כאמור, בעבירה של התעללות בקטין בגין אירוע שהתרחש בגן ביום 27.1.14 עת שעבדה כסייעת ושימשה כגננת מחליפה במועד הרלוונטי. ב"כ המאשימה הדגישה את הפער הגדול הקיים בין מכתבי ההערכה הרבים שהוגשו בשם הנאשמת והעובדה ששימשה כסייעת בגן במשך 20 שנה, לבין נסיבות ביצוע העבירה כפי שהן עולות מצפייה בדיסק ת/1.
12. ב"כ המאשימה הפנתה לתסקיר שירות המבחן, שהוגש בעניינה של הנאשמת ממנו עולה כי, הנאשמת לא רואה פסול באופן בו אמרה לילדי הגן להגיב למעשיו של הקטין וסבורה למעשה כי אין פסול בהתנהגותה. ב"כ המאשימה הטעימה, כי מתסקיר שירות המבחן עולה כי, האמור בסעיף 4 לעובדות כתב האישום, לא היווה אירוע חריג בהתנהגותה של הנאשמת כלפי ילדי הגן, כי אם דרך "חינוך" בה נקטה במהלך שנות עבודתה כסייעת בגן.
13. ב"כ המאשימה הדגישה, לחומרא, כי מדובר בנאשמת ששימשה כסייעת לאורך שנים המנוסה בטיפול



בילדים וכי, מצפייה בת/1 ניתן ללמוד כי, אין המדובר באירוע שהתרחש תוך כדי איבוד עשתונות מצד הנאשמת. בנקודה זו, ציינה ב"כ המאשימה כי מצפייה בת/1 עולה, כי טרם האירוע ניתן לראות כי הנאשמת נמצאת בשליטה מוחלטת על מעשי הילדים וכי האירוע התרחש במהלך מפגש רגיל בגן.

14. ב"כ המאשימה טענה, כי הנאשמת במעשיה חטאה בשני מישורים, האחד הפגיעה בקטין ובשלומו עליו היא הייתה אחראית. השני, החמור, לדידה, לא פחות, נעוץ בכך שגרמה לקטינים האחרים להכות את הקטין ובמעשיה הנ"ל פגעה בהם פגיעה חינוכית קשה. ב"כ המאשימה הוסיפה וטענה, כי למעשה לא ניתן לאמוד את הפגיעה בנפשו של הקטין והפנתה בנקודה זו לתצהיר נפגע עבירה שהוגש מטעם אמו של הקטין. בנקודה זו יוער, כי מהתצהיר הנ"ל עולים קשיי הקטין, שנאלץ להתמודד עם הוצאתו מהגן וקליטתו הן בגן חדש והן בצהרון חדש, על כל המשתמע מכך. עוד עולים מתצהיר נפגע העבירה קשיי משפחת הקטין בהתמודדות עם האירוע, כמו גם עם הפגיעה החמורה בשמו של בנם, הקטין.

15. באשר למתחם העונש ההולם, סברה ב"כ המאשימה כי בנידון דידן נע המתחם בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר. ב"כ המאשימה ציינה, כי בהינתן הנסיבות שבפנינו, לרבות המלצת שירות המבחן, יש להטיל על הנאשמת את העונש המרבי שניתן לרצות בעבודות שירות - 6 חודשי מאסר. ב"כ המאשימה, הדגישה כי אומנם מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשמת הינה אישה נורמטיבית, שניהלה אורח חיים נורמטיבי בכל מישורי חייה, אך עם זאת לא עולה מתסקיר שירות המבחן, כי הנאשמת מבינה את חומרת מעשיה וכן לא עולה כי הנאשמת מגלה אמפתיה כלפי הקורבן ומשפחתו, אלא כי הנאשמת ממוקדת בעיקר בפגיעה שנגרמה לה.

16. לסיכום, עתרה ב"כ המאשימה כי בית המשפט יורה על הטלת עונש של מאסר בפועל בן 6 חודשים על הנאשמת, שירוצה בעבודות שירות, מאסר על תנאי וכן פיצוי לטובת הקטין.

ה. טיעוני ההגנה לעונש

17. ב"כ הנאשמת הגישה במסגרת הראיות לעונש אסופת מכתבי תודה והוקרה שניתנו לנאשמת במהלך שנות עבודתה ואף לאחר האירוע הנדון, הן מהורי ילדי הגן והן מגורמים מקצועיים נוספים בגן הילדים בו עבדה כסייעת ובו התרחש האירוע (נע/1).

18. ב"כ הנאשמת ביקשה להתחשב בהודאת הנאשמת, בחרטתה הכנה, בחסכון בזמן שיפוטי יקר. בנקודה זו ציינה ב"כ הנאשמת כי, אומנם אמו של הקטין העידה, אך יחד עם זאת, לאחר עדותה, שונה כתב האישום ולכן ניהול הדיון לא היה ניהול סרק. ב"כ הנאשמת ציינה, כי מיד לאחר האירוע פוטרה הנאשמת לאלתר מעבודתה, כאשר מדובר באשה בת 60, אשר עבדה במשך 20 שנה בגן הילדים, מבלי שהוגשה נגדה אף תלונה. ב"כ המאשימה ביקשה לשים על כפות המאזניים את מעשיה הטובים של הנאשמת, כפי שהם באים לידי ביטוי מעין בנע/1 ומאידך, את העובדה כי מדובר באירוע נקודתי חד פעמי, עליו הצטערה הנאשמת עוד בחקירתה במשטרה.



19. ב"כ הנאשמת ביקשה לציין, לקולא, כי הנאשמת שימשה כסייעת בגן ולא כגננת מוסמכת וכי האירוע התרחש לאחר שמנהלת הגן, הגננת המוסמכת, עזבה את הגן והשאירה את הנאשמת לנהל גן ובו עשרות ילדים קטינים מבלי שהייתה לה הסמכות וההכשרה לכך. ב"כ הנאשמת הוסיפה וציינה, כי מדברי הנאשמת עולה כי, נהגה כפי שהיה נהוג בגן וכפי שחינכה את ילדיה שלה ומשכך לא ראתה כל פסול במעשיה.

20. באשר לנסיבות בהן בוצעה העבירה, טענה ב"כ הנאשמת כי, סמוך למועד ביצוע העבירה ניגשו ילדי הגן אל הנאשמת וטענו בפניה כי המתלונן הכה אותם. בנקודה זו טענה ב"כ הנאשמת, כי אילו הנאשמת לא הייתה מטפלת בתלונות הקטינים, אזי הורי הקטינים היו מלינים אל כך שהקטין הכה את ילדיהם, שאז הנאשמת הייתה צריכה לתת את הדין על כך שלא הגנה על ילדי הגן האחרים. ב"כ הנאשמת הדגישה, כי האירוע היה קצר מאוד, במהלכו נכחה סייעת נוספת, שלא הגיבה כלל למעשי הנאשמת, דבר המוכיח, כי זו הייתה ההתנהגות המקובלת בגן לאורך השנים. באשר לפגיעה שנגרמה לקטין, הדגישה באת כוח הנאשמת כי למתלונן לא נגרמה פגיעה של ממש על ידי הילדים האחרים.

21. ב"כ הנאשמת התייחסה לעתירת ב"כ המאשימה להטיל על הנאשמת עונש של מאסר לתקופה של 6 חודשים בדרך של עבודות שירות, וטענה כי התקופה הנ"ל אינה מידתית ואינה הולמת את נסיבות ביצוע העבירה על ידי הנאשמת. ב"כ הנאשמת הדגישה בנקודה זו, כי הנאשמת בעצמה הפסיקה מיד את האירוע שממילא היה קצר ונמשך שניות ספורות בלבד.

22. ב"כ הנאשמת ציינה את נסיבותיה האישיות של הנאשמת המטפלת בבעלה החולה וכן ציינה, כי לנאשמת שני ילדים אותם גידלה למופת, אחת פסיכיאטרית ברמב"ם והאחר עובד בחברה ביטחונית. ב"כ הנאשמת הטעימה בטיעוניה, כי מאז האירוע חרב על הנאשמת עולמה, הן בשל העובדה שפוטרה מגן הילדים והן על רקע התקשורת שרדפה אחריה. ב"כ הנאשמת הוסיפה וציינה, כי במשך השנים שימשה משפחתה של הנאשמת כמשפחת אומנה לילדים בעלי צרכים מיוחדים. נוכח כל האמור לעיל, ביקשה ב"כ הנאשמת להקל עם הנאשמת, במידת האפשר, לקבל את המלצת שירות המבחן, ולהטיל על הנאשמת עונש של מאסר שירוצה בעבודות שירות לתקופה הקצרה ביותר.

23. בנה של הנאשמת ביקש לומר את דברו בפניי וסיפר, כי אמו הביעה צער עמוק על מעשיה וכי, היא עדיין מצויה בקשר עם הגן בו עבדה ומתעניינת בשלומם של הילדים. בנה של הנאשמת הדגיש, כי מרבית ההמלצות שניתנו לנאשמת הגיעו לאחר האירוע, דבר הממחיש את רצונם של הורי ילדי הגן לתמוך בנאשמת אף לאחר האירוע. עוד ציין בנה של הנאשמת, כי אמו מטפלת במסירות 24 שעות ביממה באביו החולה אשר סובל מאי ספיקת לב.

24. הנאשמת, בדבריה בפניי, הביעה חרטה וצער עמוק על מעשיה תוך שציינה כי המקרה היווה אירוע חד פעמי.



דין ומסקנות

ו.

25. תיקון מס' 113 מתווה את העיקרון המנחה כיום את ביהמ"ש בבואו לגזור דינו של נאשם, שהינו, לפי סעיף 40 ב לחוק העונשין, עיקרון ההלימה, לפיו צריך להתקיים יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. יחס זה מבטא, למעשה, את עיקרון הגמול (ראה ע.פ. 1523/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, 18/4/12, לא פורסם). סעיף 40 ג' לחוק העונשין קובע, כי על ביהמ"ש לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה הנ"ל. לשם כך, יתחשב ביהמ"ש בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הכלולות בסעיף 40 ט' לחוק העונשין.

26. ומהתם להכא:

הערך החברתי המוגן, אשר נפגע כתוצאה מביצוע העבירה על ידי הנאשמת, הינו - שלמות גופו, ביטחונו וכבודו של הקטין, אשר ניצב חסר ישע אל מול האלימות וההשפלה שהופגנה כלפיו ע"י ילדי הגן בעטיה של הנאשמת.

בנקודה זו יפים דבריו הבאים של ביהמ"ש העליון בע.פ. 30/04 **פלוני נ' מדינת ישראל: "הצורך להגן על קטינים חסרי ישע מפני מבוגרים הפוגעים בהם פגיעות אלימות מחייב מסר עונשי חד משמעי"** (לא פורסם).

כוחם של הדברים הנ"ל יפה במקרה שבפנינו בו עסקין בעבירת התעללות בקטין שביצעה הנאשמת, עבירה אשר גלמה בחובה מעשה התעללות גופנית ונפשית בקטין, אשר מצא עצמו מותקף תחילה על ידי 3 מילדי הגן שבעטו בו ולאחר מכן, עומד במרכזו של מעגל אליו נמשך בכוח ע"י הנאשמת, ונבעט ע"י ילדי הגן שעמדו מסביב למעגל והקיפו את הקטין.

27. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה שבפנינו אציין, לחומרא, את ניצולה של הנאשמת לרעה את כוחה ואת מעמדה בגן הילדים ביחס לקטין, שהיה בעת הרלוונטית בן 3 וחצי שנים בלבד. עוד אוסיף בנקודה זו את המצוקה הרגשית אליה נקלע הקטין, הן במסגרת האירוע עצמו והן לאחר האירוע, כפי שעולה ממקרא הצהרת נפגע העבירה (אמו של הקטין). בנקודה זו הדין עם באת כוח המאשימה בטענה, לפיו קיימת בנידון דידן גם פגיעה חינוכית ורגשית ביתר ילדי הגן, להם הורתה הנאשמת להכות את הקטין.

28. עם זאת, מנגד, אציין את העובדה שלאירוע לא קדם תכנון של ממש על ידי הנאשמת, אשר פעלה על רקע התנהלותו האלימה של הקטין כלפי יתר הילדים ותוך מחשבה ושיקול דעת מוטעים, כי בהתנהלותה קיים היבט חינוכי. עוד אוסיף, כי בעת הרלוונטית נכחה לצדה של הנאשמת, סייעת נוספת שלא עשתה דבר כדי למנוע ולעצור את התנהלות הנאשמת. זאת ועוד, הנאשמת נאלצה להתמודד עם ניהול של גן ילדים, על כל הכרוך בכך, חרף העובדה שאין לנאשמת הכשרה כגננת כי אם כסייעת בלבד, זאת על



רקע העובדה שמנהלת הגן לא נכחה בעת הרלוונטית בגן הילדים.

29. לטובת הנאשמת יש לציין, כי האירוע במסגרתו בוצעה עבירת ההתעללות בקטין, נמשך פרק זמן קצר והופסק ביוזמתה של הנאשמת, כפי שעולה מטיעוני הסנגורית בנקודה זו ובצדק.

30. ב"כ המאשימה טענה למתחם עונש הולם בעניינו הנע בין עונש של מספר חודשי מאסר, שניתן וירוצו בעבודות שירות, לבין עונש של 12 חודשי מאסר. לדידי, מתחם העונש ההולם לו טענה ב"כ המאשימה, בהינתן הערך החברתי שנפגע וכן נסיבות ביצוע העבירה, נע אכן בטווח העונשים לו טענה ב"כ המאשימה.

בנקודה זו יוער, כי לא ניתן למצוא פסיקה ההולמת ממש את נסיבות ביצוע העבירה שבפנינו, לצורך בחינת מדיניות ענישה נהוגה. עם זאת יצוין כי עיון בגזר הדין שניתן בת"פ (מחוזי ירושלים) 59286-10-13 מ"י נ' מזרחי ואח' מלמד כי הושת על שתי נאשמות, שהורשעו, מכוח הודאתן בביצוע ריבוי עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות של קטינים עליהן היו אחראיות כמטפלות בגן ילדים, עונש של חודשיים מאסר לריצוי בפועל. מקל וחומר, ניתן לומר כי העבירה בה עסקין חמורה יותר מהעבירה בה הורשעו הנאשמות הנ"ל, שכן המדובר בנידון דידן בעבירה של התעללות בקטין ע"י אחראי שלא בכדי, קבע המחוקק בצידה עונש מירבי של 9 שנות מאסר. לפיכך, בנסיבותיו של תיק זה, צדקה באת כוח המאשימה כשעתרה למתחם עונש הולם בטווח הנ"ל, הכולל בחובו ברף הגבוה של המתחם עונש של שנת מאסר בפועל.

31. במסגרת בחינת הנסיבות, שאינן קשורות בביצוע העבירה, יצוין עברה הנקי ללא רבב של הנאשמת והתנהלותה הנורמטיבית לאורך השנים (ראה בנקודה זו את מגוון מכתבי ההערכה שניתנו לנאשמת, נע/1). עוד אציין במסגרת זו את נסיבותיה האישיות של הנאשמת, לרבות את העובדה שהנאשמת מטפלת במסירות בבעלה החולה. זאת ועוד, ממקרא תסקיר שירות המבחן עולה כי הסיכוי להישנות התנהגות דומה ע"י הנאשמת בעתיד הינו נמוך, אף כי הנאשמת התקשתה לחוש אמפתיה כלפי הקטין - נפגע העבירה והיא התמקדה אך ורק במחיר שנאלצה "לשלם", בעקבות ההליך המשפטי הננקט נגדה בתיק זה. לטובת הנאשמת אוסיף את הודאתה בהזדמנות הראשונה לאחר תיקון כתב האישום, באופן המקל עמה.

32. בהינתן הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה וכן בהינתן המלצת שירות המבחן, הסכימה ב"כ המאשימה כי יושת על הנאשמת עונש של מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, אם כי עתרה להשתתף העונש המירבי הניתן לריצוי בדרך של עבודות שירות - עונש של מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים. ב"כ הנאשמת הסכימה אף היא כי יושת על הנאשמת עונש של מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, אולם ביקשה כי יושת על הנאשמת עונש לתקופה קצרה, זאת נוכח הטעמים לקולא, הנזכרים לעיל, וכפי שהובאו מפי ב"כ הנאשמת.



33. לדידי, העונש המתאים בתיק זה הוא עונש של 5 חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצה על ידי הנאשמת בדרך של עבודות שירות, זאת בצד רכיבי ענישה של מאסר על תנאי ופיצוי לטובת הקטין.

ז. אחרית דבר

34. סיכומי של דבר, אני דנה את הנאשמת לעונשים הבאים:

5 חודשי מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, זאת עפ"י חוות דעת הממונה על עבודות השירות, היינו בבית הקשיש "רקפות" ברחוב מכבים 8 בקרית אתא.

הנאשמת תתייצב ביום 12.10.15 בשעה 08.00 ביחידת עבודות שירות צפון ברחוב הציונות 14 בטבריה לצורך קליטה והצבה במועד תחילת עבודות השירות.

הנאשמת מוזהרת בזה, לבקשת הממונה על עבודות שירות, כי תנאי ההעסקה בעבודות שירות הינם קפדניים וכי הפרתם עלולה להביא להפסקת עבודות השרות ולריצוי יתרת העונש במאסר של ממש.

מאסר על תנאי לתקופה של 10 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא כי לא תעבור עבירה לפי סעיף 368 או עבירה לפי סעיף 368ג ותורשע בגין אחת מהן.

הנני מורה לנאשמת לפצות את הקטין, באמצעות הוריו, פיצוי בסכום ₪ 8,000 אשר יופקד ע"י הנאשמת עבור הקטין בקופת בית המשפט עד ליום 1.9.15.

על המאשימה להמציא תוך 7 ימים את פרטי הורי הקטין, בדרך של מתן הודעה בכתב למזכירות בית המשפט, וכן להמציא העתק מגזר הדין להורי הקטין.

המזכירות תמציא העתק מגזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ' סיון כ' סיוון תשע"ה, 7 ביוני 2015, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשמת וסנגורה, עו"ד סרוג'י ממשד עו"ד תמי אולמן.